

[Finansministeren.]

kan vise dette forslag noget større velvilje, end tilfældet var. Det, som man jo særligt kritiserede de gamle kapitalbindingsordninger for, var jo for det første, at de over skattelovgivningen medførte visse komplikationer for skattevæsenet og for ligningsmyndighederne. Det er faldet væk. Dernæst kritiserede man de gamle kapitalbindingsordninger for, at de i særlig grad måtte være tilfredsstillende og animerende for de mennesker, der havde høje indtægter, og som følge deraf — da de havde høje progressions-satser for deres sidst tjente penge — havde en særlig fordel af at udnytte kapitalbindingsordningerne. Det er faldet væk. Dernæst kritiserede man, at de velhavende, som havde let ved at spare op, fik en præmiering for deres opsparing; det er også faldet væk, idet indkomstgrænsen er sat ved 60.000 kr.

Al denne kritik har vi altså imødekommet, og i hvert fald fra socialdemokratiets side har man jo tit givet udtryk for — og det gjorde den ærede ordfører hr. Egon Jensen også i dag — at man i princippet vil være villig over for en opsparingsordning. Her har vi altså imødekommet de væsentligste af de indvendinger, der i årenes løb har lydt imod de gamle kapitalbindingsordninger; men så siger hr. Egon Jensen: ja men vi er ikke sikker på, at der bliver tale om nyopsparing, det bør være en nettoopsparingsforøgelse, der finder sted. Nu tror jeg, at den er helt overdrevet, denne tankegang, at man uden videre flytter sine sparekasseindskud og bankindskud over på en bunden konto. De fleste mennesker, der har sparekasse- og bankindskud, ønsker ikke at have dem bundet i 5-6 år, men ønsker at kunne disponere over disse midler på et tidligere tidspunkt, når de står over for at skulle bruge pengene til et eller andet formål. Men hr. Egon Jensen vil også kunne erindre, at vi for en 5-6 år siden i vores skattelovgivning gennemførte nogle opsparingsfremmende bestemmelser, som forudsatte, at nettoopsparingen skulle kontrolleres, således at man kun kunne deltage i den og få glæde af den, hvis ens formue var forøget med et i hvert fald tilsvarende beløb eller gælden var formindsket med et tilsvarende beløb. Og hr. Egon Jensen vil huske, at den kontrol, det forudsatte, var så stor, så enorm, at denne tanke i virkeligheden druknede, og at den

måtte opgives, efter at ordningen havde været gældende i kort tid. En formueopgørelse er jo meget vanskelig at foretage for alle de mindre formuers vedkommende. Hvis de er langt fra formueskattegrænsen, er det meget svært at gå ind i en kontrol med, hvorvidt deres formue er steget med de opsparede 3.000 kr. eller ikke er steget med de opsparede 3.000 kr.

Dernæst vil hr. Egon Jensen jo også erindre, at da vi drøftede de ting og man gennemførte dette forslag, advarede ligningsdirektøren stærkt imod det, fordi enhver ville være i stand til at sige, at hans formue rent faktisk var steget med 3.000 kr., idet han bare kunne opføre et kontant beløb pr. 1. januar på sin selvangivelse på 3.000 kr. eller i hvert fald på 3.000 kr. mere, end han havde opgivet som kontant beløb det foregående år. Og det betød faktisk, at enhver kunne benytte ordningen, uden at de havde foretaget nogen som helst nyopsparing; derfor måtte folketinget erkende, at den ordning, man dengang praktiserede, ikke var rimelig, at den ikke var mulig at kontrollere, og ligningskommission og ligningsdirektør, som jeg har nævnt, protesterede imod den, og vi ophævede den.

Vi måtte altså finde frem til metoder, der ikke forudsatte denne indgående formuekontrol med mennesker, hvis formuer er meget små og meget langt fra formueskattegrænsen. Det har vi forsøgt ved dette forslag, hvor vi har forsøgt at imødekomme de indvendinger, der er fremført fra socialdemokratiets side i årenes løb; jeg håber ligesom hr. Niels Helveg Petersen, at socialdemokratiet under den kommende udvalgsforhandling vil lægge frem, hvad man kunne tænke sig gennemført, når det skal ske uden om skattelovgivningen, når det skal være en ensartet præmie for den ensartede opsparing, og når man skal undgå den store kontrol af kontantbeholdninger og af formuegoder, som den gamle ordning, vi havde i 1962-63, forudsatte.

Jeg skal derefter besvare hr. Egon Jensens spørgsmål, for så vidt jeg kan det; det er altså ikke udtryk for uvilje, når jeg ikke kan det, og hvad jeg ikke kan svare på her, vil jeg svare på i udvalget. Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt sige, hvor stor en stigning der har været i opsparingen i 1967. Vi er jo så tæt inde på selvangivelsestids-